

ministeriet tilstå afvigelser efter indhentet erklæring fra de nævnte myndigheder. Det er med andre ord overladt myndighederne efter et formelt ubundet skøn at forstærke eller formindske lokalekravene, og en sådan ordning skønnes da også mest hensigtsmæssig, idet meget må bero på lokale forhold og hensyn. Denne ordning stemmer også bedst med beværterlovens almindelige princip om kommunernes selvbestemmelsesret indenfor så vigtige områder som antal af beværtninger, kommuneafstemning om ret til spiritusudskænkning, beværtningernes lukketid, høringsret m. m. Man må betænke, at der også, hvad beværtninger angår, skal være noget for enhver smag og økonomisk evne, og dette faktum har restauratørerne i høj grad forstået at indrette sig efter.

Naturligvis ville det for politiet være en stor fordel, om man indenfor restauratørfaget gik over til stordrift ved at have få, men store forretninger, men dette hensyn bør ikke være afgørende. Hensynet til befolkningens tary må komme i første række, og mange mennesker foretrækker en lille, hyggelig restauration fremfor et større etablissement, hvor de ikke rigtig føler sig hjemme.

Det kan derfor heller ikke nytte at stille krav til den komfort, der bydes gæsterne. Folk må selv have lov at bestemme, hvor lidt de vil nøjes med, og hvilket selskab de ønsker at søge. Det kan ikke være myndighedernes sag at afgøre.

2. Bevillingshaverens ubetingede ansvar for overholdelsen af beværterlovens § 33, stk. 2. (Betænkningen side 9, 12 og 138).

Den af højesteret afsagte dom i U. f. R. 1948 side 849 samt flere efterfølgende domme, der statuerer, at b. l. s § 33, stk. 2, ikke hjemler ansvar for værten uden subjektiv skyld, er overordentlig uheldig i sine konsekvenser. Man må — som af politidirektøren side 11 udtalt — beklage den således skete forflygtigelse af beværternes ansvar, idet det skønnes af stor præventiv betydning i kampen mod umådeholdent drikkeri på offentlige beværtninger, at beværterne i videst muligt omfang drages til ansvar for overtrædelser af denne bestemmelse.

Udskækningsforbudet overfor personer, „der må antages at være berusede“, og overfor mindreårige er meget vanskeligt at håndhæve, idet erfaringsmæssigt kun yderst få sager af bevismæssige grunde kan gennemføres ved domstolene, ikke blot overfor vedkommende, der har serveret, men — i endnu højere grad — overfor værten.

Der er på dette vigtige område intet, der afgjort taler imod at gøre værten ansvarlig på objektivt grundlag, uden subjektiv skyld, således som tilfældet er på flere andre lignende områder. Princippet „cujus commodum, ejus periculum“, der jo er mest kendt på erstatningsrettens område, finder i mange tilfælde også anvendelse indenfor straffetretten, idet det ofte findes rimeligt, at et bødekrav kan rettes imod den, der har haft økonomisk fordel af en ulovlig virksomhed, eller som i kraft af sin stilling er nærmest til at forhindre ulovligheder indenfor virksomheden.

Jeg kan herom bl. a. henvisne til professor Hurwitz' afhandling om kollektive enheders pønale ansvar (1933), hvor forfatteren side 140 flg. gennemgår de såkaldte objektive overtrædelser og påviser en tendens til at „objektivere“ pønalansvaret for lederne og ejerne under henvisning til en vedkommende i kraft af hans stilling påhvilende forpligtelse, idet han opregner en række tilfælde, hvor ejere, direktører, driftsledere, foreningsformænd, bestyrelser m. fl. ifølge lovgivning og domspraksis gøres ansvarlige. En sådan regel har betydelig præventiv værdi, idet straffetruslen virker som et incitament for værten til at instruere sit personale omhyggeligt med hensyn til dets pligter overfor det offentlige og personligt overvåge, at alt går ordentligt til i hans lokaler.

Det af kommissionens flertal stillede forslag til ændring af § 33, stk. 2, (side 138), hvorefter bevillingshaveren i alle tilfælde er ansvarlig for overholdelse af forskrifterne i dette stykke, kan derfor fuldt ud tiltrædes.

Det kan i forbigående nævnes, at man ved b. l. af 1939 lempede værtens ansvar for, at uvedkommende ikke deltager i sammenkomster i selskabslokaler i lukketiden, idet man formulerede følgende ansvarsregel: „Foreningens bestyrelse eller selskabets arrangør er ansvarlige for, at der ikke deltager uvedkommende i sammenkomsten“;